

udari. To ga primora, da v veliko škodo tabor in kmalu tudi labsko planjavo popusti. Pa tudi za hrbtom mu cesarski napredujejo. Gibčna truma Lasita je tako nesramna, da prusko gospodo napade in Berlin oropa. Miroslav je nakanil jo zavzeti, al Lasi naglo odide in na druge kraje vihra.

Kralj ne gré potem več na Saksonsko, temuč na Šlezko. Tù so se hotli Davn, Lavdon in ruska vojska zediniti, ga pobiti in potem v notranje krajine, na Šprevo in Odero butiti. Ta nevarni namen pa Prusom ne ostane prikrit. Njih poglobitna skrb bila je ga ovirati, dokler še čas ne preteče. Pa od vseh strani se jim sovražniki bližajo. — Rusi na izhodu, cesarski na zapadu in jugu. Miroslav stoji še tiho v ležajih, ko ga oni od Kvajse in Odere obstopijo in 15. dan velikega srpana napadejo. V tamni noči se Lavdon iz svojih šotorov vzdigne in gré v dolino, ki jo „mačji potok“ nareja. Zjutro zgodaj poprime krepko srednico nasprotnikovo; desnico je imel vsled pogovora Davn naskočiti. Al ta velitelj se je skesal in v svojem tabru ostal; — prepozno vidi Lavdon, da ga je nevošljivec prekanil. Velika večina mu tedaj nasproti stoji; vse, kar on ima, je 22.000 vojakov. Če bi nazaj šel, mu Prusi na hrbet padejo in ga do zadnjega uničijo; če bi pa sam zgrabil, ga čaka enaka osoda — zmaga, smrt ali jetništvo. Spoznal je nevarnost in videl, da se ne dá odvrniti. Zatoraj si izvoli najmanjšega med zlegi: bitvo in častitljivo smrt. Srdito plane tedaj na pruske griče pri Lignici in sovražnika zapodí. Pa večina ga zopet odtira. On pa napade z ulani in oklepniki, kralja vdrugeč nabije, topov in jetnikov dobí — al kmalu je na novo primoran borišče zapustiti in se nazaj pomakniti. Vendar zgrabi tudi tretjič, predere še enkrat rajde in se v najsrditejo prasko podá, da bi našel to, česar je želel — pogin vojščaka in viteza. Al smrt mu prizanesse, da svitlejih dni še dočaka. Vsak sovražnik se taki stanovitnosti čudi, pa le tudi taka stanovitnost je mogla cesarske rešiti. Lavdon jih noče več zastonj žrtovati, tedaj se odmikati pričinja. Pa topničarice, ki so na Pruse nastavljene, delajo dalje in odganjajo njih napade na vojsko, ki počasi in v najlepšem redu nazaj gré. 65 topov je na borišču zgubila in 4000 mrtvih in ranjenih. Pa Miroslav si ne upa za njo; poln zavzetja le reče: „Gledite, zmagovalcu enak nam Lavdon bojišče prepušča!“ Tudi on je veliko zgubo trpel, tako, da se Lavdon na dolnji Šlezii in v glaški grofii srečno obdrži. Davn pa gré zopet v Draždane in srce mu veselja igra, da je bil sovodja požugan. Al nesreča, ki je tega zadela, zadene tudi njega, le še hujše in v večo sramoto.

Na Saksonskem so tudi to leto Prusi bežali in so Labo noter do Devina zgubili. Bili so pri Torgavi pobiti, pri Vitembergu so tekli in celó to vtrjeno mesto popustili. Ko tudi Davn tjakaj pristopa, naglo bežijo iz cele dežele in se v Branibor in na Ukraj pomaknejo. Pa tudi Miroslav se, ko je vojno na Šlezkem končal, na borišče v Saksonijo podá. Njegova prikazen oživi premagane Pruse, da se večine več ne bojé in kosec dežele vnovič dobijo. Pa kralj išče le Davna, in pade tedaj, ko ga pri Torgavi najde, mahoma nad-nj, da mu tukaj povrača Kolin.

Bitva, ki se vname, je huda in dolgo traja. 12 ur so bili Prusi premagovani, in že počnejo brez preneha bežati. Na tisoč vjetih so že zgubili, vso borišče je z mrličii pokrito. Pa Davn je bil ranjen, Miroslav se zopet obrne in Citen višave Septica vzame. Sreča se pa zdaj obrne. Da bi zajeti ali raztreseni ne bili, zato cesarski odjenjajo in s poljan pobegnejo. Vendar so bili veliko zgubili. Koj po bitvi so Saksonijo popustili in na Česko utekli. Kralj dobí tedaj vso deželo: le Draž-

dane se držé in nekaj varov ob Zali in rudarski gori. V ti nesrečni vojni je Davn slavo nepremagljivosti zgubil. Svet ga posihmal bolj pozabi in gleda le na kralja in Lavdona.

Na ruskem in švedskem borišču se malo važnega letos godí. Rusi so Kolberg zopet obsedali brez vspeha, dokler jih Verner stran ne zapodí. Še manj so Švedi opravili, ki so v Stralsund utekli in Prusom pot v Meklenbor pokazali. Oni to deželo napadejo in hude davke nabirajo.

V Hesnu in Vestfalnu se sreča spreminja; pa Francozi se trudijo in zadnjič spet premagujejo. Združena moč stoji v več oddelkih po tevtonski goščavi noter do Vester-gozda: Subize pa ob Lani in na Tavnu in nekoliko zad za hesko armado. On hoče sovražnike pretrgati in po samem nabiti. Sicer zapadne kraje gornjega Hesna posede, pa zastonj skuša pri Korbahu in pri Erksdorfu predreti. Pa čeravno je vodja Muj pri Varburgu posekan, ženejo vendar Francozi Ferdinanda na Bimlo, vzamejo Kasel in celó na Getingen padejo. Združena moč si ne vé drugač pomagati kakor s tem, da na Reno gré in Francozom žuga, jim za hrbet priti. Pa oni so prenevedni, da bi jih to ostrašilo, marveč se odhoda veselé in v srednji Hanover in v Halberstadt planejo, potem se obrnejo in tudi združeno vojsko pri Vezlu in Kampnu nabijejo. (Kon. prih.)

Novice iz deželnih zborov.

Deželni zbor kranjski.

V 4. seji (28. nov.) je prvosednik dr. pl. Wurzbach zboru naznanil 5 peticij, ki so mu bile izročene: ena od mestne občine v Kranji, naj deželni zbor sprejme znani predlog Bleiweisov o šolskih zadevah, — dve od občine knežške zaradi oproščenja občin od poštne za službena pisma in zaradi porabe žandarmerije po županah, — dve pa iz Dunaja. Dalje je naznanil prvosednik, da se je poslanec Golob odpovedal poslanstvu. Potem so prišle današnje zborove obravnave na vrsto.

Deželni odbornik dr. Bleiweis poroča v imenu deželnega odbora o napravi deželne sirotnice (Landeswaisenhaus). Iz tega poročila se kaže, da je iz starodavnih časov za to napravo že nabrano veliko denarja; mestna gosposka ima 64.100 gold. v obligacijah, deželna vlada 133.000 gold. tudi v obligacijah, dalje je še družih 14.500 gold. in ustanova ranjcega prof. Metelko-ta z 54.000 gold. Mogoče je po takem začetju z ustanovljenjem sirotnice; potreba njena pa je tudi očitna. Državno ministerstvo je izreklo, da ga je volja premoženje, ki ga vlada zdaj v svojih rokah ima, izročiti deželnemu zástopu, ako deželni zbor sklene, da se napravi deželna sirotnica. Ker je mestni zbor že izrekel, da rad stopi v družbo za napravo deželne sirotnice, tedaj deželni odbor danes predlaga zboru: naj izreče, da sirotnica ima biti deželna.

Poslanec Guttman z gorko besedo podpira odborov predlog ter dokazuje potrebo, da se brez odlašanja napravi deželna sirotnica. — Poslanec Brolich govori zoper predlog, češ, da se deželi nakopljejo novi stroški na glavo, kateri se morejo nabrati le po novih prikladah. Poslanec Kromer ni zoper predlog deželnega odbora, vendar želi, naj bi se ta stvar prav do dobrega prevdabila in ne prihitela tako, da bi stroški za nakup poslopja in njegovo pohišje ne požrli sirotničinega premoženja in razodeva še druge pomislike, ktere pa je poslanec dr. Costa tako na vsako stran razjasnil, da ni ostalo nobenega temeljitega pomislika več. Dalje poprime tudi dr. Toman (slovenski) besedo in med drugim reče, da gledé na to, da vse premoženje, sirotnici na-

menjeno, obstaja v obligacijah, bi prav živo želel, da bi namesti obligacij golo zidovje sirotnice že danes stalo. (Dobro!) Poslanec Svetec še od druge strani (slovenski) dokazuje potrebo, da danes deželni zbor izreče, da hoče napraviti dež. sirotnico, in ta drug razlog je ta, da se poprimemo ponudbe ministerske brez obotavljanja, ker ne vemo, ali bode vlada drugič spet tako pripravljena nam to premoženje izročiti kakor je danes, in to isto veljá od mestnega zastopa. Na posled govori še poročevalec dr. Bleiweis in iz sporočila odborovega dokazuje, da sirotnica in nove deželne priklade niso v nikakoršni zvezi. Sirotnica, ki se ima napraviti, stoji sama za-se, ima svoje premoženje in kolikor ga bo premalo, se bode poiskalo po drugih potih in ne po dokladah na davek, ker je preočitno, da z davki siromaškega naroda ne bomo sirotnice zidali. — Po tem se je glasovalo, in, razun g. Broliča, so vsi poslanci bili za to, da se sirotnica izreče za deželno napravo.

Drugi predmet današnje seje je bil predlog deželnega odbora o napravi niže učilnice za kmetijstvo na Kranjskem. V imenu dež. odbora je poročal dr. Bleiweis. V tem sporočilu je bilo obširno razloženo, kako so drugod osnovane kmetijske šole in koliko denarja je potreba, da se ustanovi taka učilnica in vzdrži. Potreba take učilnice za Kranjsko je očitna, al sedanji denarni stan, dokler se deželi ne povrne med francozkim gospodstvom vzeto njeno premoženje, je tako reven, da ne zmore tolikih stroškov. Predlog deželnega odbora je tedaj bil, naj se poskusi osnovati kmetijska niža učilnica skupno z doljnim Štajarskim, Istriškim in Goriškim, in v ta cilj in konec naj se deželni odbor spusti v dogovor z deželnimi odbori omenjenih dežel, ki so si podobne v zemlji in obdelovanji njenem, pa tudi sorodne v učnem jeziku. — Ta razprava bila je živahna. Prvi poprime vitez Gutmannsthal besedo in obžaluje, da deželni odbor predlog stavi, po katerem se ne bo dala učilnica napraviti, in vendar zemlja naša tako silno potrebuje umnega gospodarstva. V vsej deželi nimamo ne enega veljaka v kmetijstvu, kterege bi v potrebi za svet poprašati mogli, nimamo dobrih oskrbnikov, dobrih delavcev — ničesa nimamo; kmet kranjski je sicer delaven in prebrisana glava, pa je neveden, in za to ne more naprej, ker nevednost je nemoč. Veliki posestniki po takem ne morejo svojih zemljišč sami obdelavati; prisiljeni so dajati jih v najem (štant), in tako so začeli že tudi ravnati srednji posestniki. Pomoči je tedaj hitre treba in storí naj se saj to, kar je brž mogoče; zato nasvetuje pl. Gutmannsthal, naj se, dokler ni kmetijskih učilnic v deželi, odloči vsako leto 1500 gold. iz deželnega zaklada za štipendije, da grejo mladenči na druga avstrijska učilišča se kmetijstva učiti. Poslanec Guttman podpira ta predlog. Dr. Toman pa (slovenski) govori zoper ta predlog, in vpraša: ako je naš kmet zares na tako nizki stopnji kmetijske vednosti, kdo je temu kriv? On ne, ker poduka ni nikodar dobival popred, dokler „Novic“ ni bilo. Sicer pa ni res, da naš kmet je manj podučen kakor kmet družih dežel. Ako se hoče podučiti naš kmet, mora imeti učilnico v svojem maternem jeziku; tega pa ne namerava Gutmannsthalov predlog, zato je že sam po sebi tak nasvêt pokopan. S štipendijami bi le potrosili 1500 gold., pa ne dosegli, česar je potreba našemu poljedelstvu. (Pohvala.) Poslanec Svetec povdarja to, kar je deželni odbor v sporočilu svojem rekel, da le denarja manjka, s katerim bi osnovali kmetijsko učilnico. Žalostno je to, pa resnično. Zato naj bode deželnemu zboru to iznova povod, da zahteva od državne vlade, da deželi povrne njeno premoženje. Tudi Svetec je zoper štipendije, ker

po njih bi ravno tega ne dobili, česar potrebujemo: učilnic v domačem jeziku. Ker pa je stvar važna, nasvetuje, naj se predlog deželnega odbora izroči v prevdarek posebnemu odseku, v kterege naj zbor voli 5 mož. — Poslanec Dežman podpira Svetcev predlog s tem dodatkom, da izvoljeni odbor naj v prevdarek vzame predlog deželnega odbora, pa tudi predlog Gutmannsthalov, ker ne želi, da bi ta predlog brez resnega prevdarka pokopali. Dalje vpraša: kje bi brž dobili za nauk v kmetijski učilnici sposobnih učiteljev? in poslednjič še dodaja, da bi se o poslanstvu mladenčev na tuje učilnice tudi gledalo na to, da se učijo gozdnarstva. — Naposled (slovenski) govori še poročevalec dr. Bleiweis in odbija ostro kritiko Gutmannsthalovo o grajščakah in kmetih naših, ter misli, da pl. Gutmannsthal ne pozna naše dežele tako, da bi se mogel v pretres njen spuščati. Dežela naša ima v kmetijstvu dobro izvedenih grajščakov, le želeti bi jih bilo še veliko več; pa tudi umnih kmetov ima veliko in saj toliko, kakor druge avstrijske dežele, v kterih se ista tožba razlega zastran kmetijstva. Naša zemlja ni rodovitna, kmet je večidel reven, pa v obče je priden. Zaostal je le po slabo osnovanih ljudskih šolah, ki do poslednjega časa se niso ozirale na potrebo kmetijskega poduka, — zaostal je, ker ni imel dosti izgledov po praktičnih šolah kmetijstva, in to so izvrstno obdelovana grajščinska zemljišča, — zaostal je, ker nima kmetijskih šol. Štipendije bi bile zavržen denar, ker dežela bi ljudi plačevala, da bi šli na tuje, domú bi jih pa morebiti ne dobila več; imamo štipendije za dunajsko živinozdravniško šolo, pa še nobenega živinozdravnika po teh štipendijah, iz deželnega denarja plačanih, nismo dobili nazaj. Ako grajščak potrebuje izvedenih oskrbnikov, lahko se jih za svoj denar naroči iz tujih dežel. Mi potrebujemo domače šole za kmečke mladenče. Učitelji se bojo že dobili, ker za tako imenovane pripravljajoče nauke se jih gotovo ne manjka domačih, za kmetijstvo in gozdnarstvo se utegnejo morebiti tudi dobiti domá; ako pa ne, dobijo se iz drugih dežel, vzlasti slovanskih, ki se kmalu naučijo slovenskega jezika. Tudi Hrvatje so si pomagali tako, da so za kmetijsko šolo v Križevcih pozvali Lambel-a iz Českega, ki izvrstno vodi imenovano učilnico. Tudi v ogerskem Altenburgu so se učili in se učijo nekteri naši mladenči, ki bi že zdaj utegnili sposobni biti saj za asistente pri naši kmetijski učilnici. — Potem se je glasovalo: sklep jo bil, da predlog dež. odbora in predlog Dežmanov se izroči posebnemu odboru v prevdarek; v ta odbor so bili voljeni: Bleiweis, Dežman, Gutmannsthal, Langer, Svetec.

V 5. seji (30. nov.) izročuje dr. Costa peticijo knežške županije o servitutnih zadevah. Potem pridejo razprave današnjega dnevnega reda na vrsto.

Deželni odbornik Dežman nasvetuje v imenu deželnega odbora, naj se za cesto skozi Krakovski gozd na Mrčečji-krški cesti dovoli še podpora z 2000 gold. Poslanec pl. Langer predlaga, naj se ta stvar v prevdarek izroči denarstvenemu odseku, v kterege naj se po nasvetu Mulejevem pokličejo tudi izvedenci. To isto podpira (slovenski) poslanec Zagorec, ki to cesto pozna. — Dalje svetuje odbornik Dežman v imenu dež. odbora, naj se občinam senožeškega okraja za izplačanje stroškov reške ceste z 1960 gld. iz deželnega zaklada dovoli 1000 gold. Poslanec dr. Costa pa nasvetuje (slovenski), naj se Senožečanom dá celi znesek, ker občine senožeškega okraja so neznano revne, kajti huda lakota je nedavno bila ondi, in ker one celó ne marajo za to cesto. Tudi ta stvar je šla v prevdarek denarstvenega odseka. — V imenu deželnega odbora poroča dr. Bleiweis o novi postavi, ki naj se vpelje za de-

želo kranjsko zastran pasjega davka in pasjega reda. Do zdaj niso smele občine (soseske) vpeljati pasjega davka brez dovoljenja deželnega zbora. To naj v prihodnjič odpade in vsaka občina naj ima, ako hoče, pravico, vpeljati pasji davek od 1 do 2 gold., in le z avtorizacijo posebnih vzrokov naj ima občinski odbor oblast, koga oprostiti tega davka. — Ta postava je bila sprejeta z dostavkom, da vsem občinam deželni odbor izdela poduk, kako se imajo pri tem ravnati. — Dalje poroča odbornik Dežman o stroških pognanstva (Schub), ki jih ima dežela od 10. septembra l. l. naprej iz deželnega zaklada plačevati. Predlog je bil sprejet. — Deželnega poglavarja namestnik dr. Zupan poroča v imenu deželnega odbora o stroških z 13,889 gold., ki jih ima deželni zaklad še za več del v Gruberjevem kanalu, in o 3821 gold., ki jih ima za zatvornico na Ljublanici plačati. Tudi ta dva predloga sta bila izročena denarstvenemu odseku v prevdarek. — Poslanca Kapele in Guttman sta bila za zapisnikarja prihodnjih 14 dni izvoljena.

V 6. seji (5. dec.) je nasvetoval deželni odbor po svojem poročevalcu Dežmanu, naj deželni zbor podeli pogorelcem v Stražišu 1000 gld. Poslanec Derbič popisuje prežalostni stan kmetov in sitarjev ter svetuje, naj se jim dá 1500 gld. Poslanec Horak pravi, da hranilnica je dala 1500 gold., deželnemu zastopu se spodobi, da dá 2000 gld. In ta predlog je tudi obveljal.

Deželni zbor tržaški.

Poslanec dr. Pitteri je zboru podal nasvèt: naj se na državne stroške napravi vseučilišče za Lahe na Primorskem, Dalmatinskem in Tiroljskem, zato, ker v teh deželah biva 8000 Lahov in je pravi deželni jezik laški. — Ta predlog spada zopet v vrsto tistih, o katerih pošten človek ne vé, ali bi se smejal ali jezil! Nesramnost je vendar presilovita, ako se Slovanom Primorcem in Dalmatincem vriva laški jezik kot deželni jezik! Morebiti se dr. Pitteri boji, da ne bil Bismark na bregu Adrije osnoval nemškega vseučilišča, ker se sliši, da je pruskemu poročniku zaukazal, naj deluje na to, da se Trst postavi pod peruta pruskega orla, pod katerimi bi vžival pravice „svobodnega nemškega mesta.“ Ako gode Bismark od ene strani na veliko-nemške citre, Pitteri pa na laške, kakošen „ofreht“ bode to za slovanski narod, ki v veliki večini tu prebiva?

Pogled v peštanski deželni zbor.

(Konec.)

Naj dunajska vlada ne prezira velicega razločka med letom 1848/9. in med dandanes; leta 1848/9 Italija ni bila pod jednim klobukom; ravno tako tudi Nemčija leta 1848/9 ni bila tako edina kakor je danes, dasiravno južne nemške dežele na videz še samostojno životarijo; koliko pa se sme dunajska vlada na južne nemške dežele spolegati, tega naj ji bode živi dokaz najnovejša vojska „Nemcev z Nemci“ in — Kraljevi Gradec. Leta 1848/9 Magjari niso imeli svojih pregnancev in puntarskih čet (legij) na Laškem in na Pruskem, pa tudi ne svojih politiških mešetarjev (agentov) na Francozkem; v letošnji vojski so pa magjarske čete Lahom in Prusom v boji zoper Avstrijo pomagale. Menda dunajska vlada tudi sama dobro vé, od kod magjarski pregnanci denarno podporo dobivajo; saj jih vendar ne misli vseh nazaj v deželo poklicati? Ali morebiti dunajska vlada to tako visoko ceni, da Magjari v poslednji vojski niso domá prekucije napravili, ko je Klapka sè svojo četo na zgornje Oggersko primahal? — Če dunajska vlada Magjare zaradi tega na vse druge narode stavlja, naj vendar pomisli, da so se vsi narodi po vseh deželah zvesti skazali cesarskemu

prestolu, — naj vendar pomisli, v kakih stiskah so bile dežele česke krone, in kako sijajno so stanovniki teh dežela vernost svojemu vladarju kazali; naj pomisli, kako očividno so Slovaki, med ktere je puntarski glavar Klapka zašel, ker drugač ni mogel, mu pokazali, da ne marajo za-nj, da ostanejo zvesti svojemu cesarju. In kako grdo sedaj magjarski časopisi obrekujejo Slovake, kako jim panslavizem in Bog zna kaj še vse, očitajo! Al naj le bo — dan plačila ne izostane! — Naj bi dunajska vlada resno prevdarila, da je velika nevarnost za Avstrijo, ako ogerske Slovane in ogerske in erdeljske Rumune na milost in nemilost Magjarom prepusti in tudi Hrvate in Srbe v magjarski jarm prisili, češ, da Magjarom se ne smejo njihove dozdevne historične pravice kratiti, da-si tudi se drugim narodom še najsvetejša pravica — pravica materinskega jezika — ne dovoljuje po vse. Kaka prihodnost Slovanom družih deželá avstrijskih preti iz tega, da se Magjarom dovoli lastno ministerstvo, jasno je kot beli dan vsacemu, kdor ni slep. Le ena misel nas nekoliko tolaži, namreč ta, da tudi cesar Ferdinand je Magjarom postave leta 1848. podpisal ter jim lastno ministerstvo dovolil. Naj tedaj možje, kateri krmilo države naše v svojih rokah imajo, s tanko vestjo pazijo, da se pod supremacijo magjarsko in nemško ne zatrejo slovanski narodi, kajti bati se zeló, da kadar ne bode več avstrijskih Slovanov, tudi ne bode Avstrije več.

Iz peštanskega zbora naznanjajo najnovejši časniki, da se bode sprejel Deakov predlog, — s tem pa so dualizmu vrata odprta.

Le hrvaški deželni zbor nas more rešiti te nevarnosti, in — kakor se je sedaj obrnila stvar v zagrebškem zboru — vesela nada nas navdaja, da zopet trojedina kraljevina reši Avstrijo velike nevarnosti. Vsi zagrebški listi potrjujejo zdaj veselo novico, ki so jo „Novice“ v poslednjem listu prve prinesle, da ste se narodni stranki zedinile in da v slozi hočete razviti narodno zastavo. V seji 1. dne t. m. je bil v tem duhu izvoljen odbor, ki bode predloge stavlil gledé na sporočilo kraljevinskega odbora, ki je v Peštu bil. V ta odbor so izvoljeni: Čepulić, Prica, dr. Subotić, Smaić, baron Kušlan, dr. Šuhaj, Perkovac, dr. Racki, Mrazović, biskup Strossmajer, Car in Kraljević.

Moravski zbor je zavrgel obema narodoma pošteni predlog dr. Prašak-a o volilnem redu, in s tem je pokazal, da Giskrova stranka noče porazumljenja.

Strašno hudo so zoper ministerstvo razsajali nemški centralisti v dunajskem deželnem zboru, ko je bil posvet o adresi na cesarja. Kuranda, Schindler, Mühlfeld dolžili so ministerstvo, da je ono krivo vsega hudega, kar je v vojski itd. zadelo Avstrijo — in sicer največ za to, da ni državnega zbora. Ti gospodje so tako slepi, da ne vidijo čez Štefanov stolp na Dunaji, sicer bi saj ožjega državnega zbora ne klicali iz groba!

Dopisi.

V Novem Sadu 27. nov. — V naših listih se je pričela borba zoper federalizma in dualizma; nekteri se nagibljejo k nemško-madjarskemu dualizmu, in to merbrani „Zastava“ res da ne zmirom dosledno, vendar po svojem programu bi se morala tega stalno držati; vsi drugi naši listi branijo federalizem, vendar ne historiški, ampak po narodnih grupah. Srbski narod, lahko rečem, ves, izrekel se je v svojih adresah na generala Stratimirovića za zaključke konferencije srbskih poslancev, ki podpirajo v Avstrii federalizem in so proti temu, da bi vlada sama reševala narodno osodobrez naroda, to je, brez zaslišanja deželnih zborov. Te